

Epistola 1 Ioan: Capitolul 4

Dovada că Duhul Sfânt locuiește în noi (1 Ioan 3.24-4.6)

Învățători falși

Versetul 1

Ioan, după ce în capitolul 3 versetul 24 a introdus subiectul Duhului Sfânt care locuiește în copiii lui Dumnezeu, se grăbește în acest al patrulea capitol să ne avertizeze cu privire la numeroasele duhuri false [profeți] care au ieșit în lume căutând să imite Duhul lui Dumnezeu. El scrie:

1 Ioan 4.1: Preaiubiților, nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă sunt din Dumnezeu; pentru că mulți falși profeți au ieșit în lume.

Idea lui este că, din moment ce este „ceasul din urmă” și sunt mulți antihriști la lucru (1 Ioan 2.18), trebuie să fim atenți pe cine ascultăm. Nu trebuie să credem „orice duh”. Acest lucru înseamnă că nu trebuie să fim naivi și să credem că cineva spune neapărat adevărul doar pentru că citează din Biblie. *Una* este să citezi *din Scriptură* și alta este să vorbești *în conformitate cu Scriptura*. Satan nu este niciodată mai satanic în activitatea sa decât atunci când se folosește de Scriptură pentru a-i înșela pe oameni. El este foarte capabil să citeze din Cuvântul lui Dumnezeu și să Îl aplice greșit pentru a-și atinge scopul și pentru a-i duce pe oameni în rătăcire (Matei 4.6). Apostolul Pavel avertizează: „Pentru că unii ca aceștia sunt falși apostoli, lucrători vicleni, prefăcându-se în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, pentru că însuși satan se prefacă în înger al luminii. Nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi potrivit lucrărilor lor.” (2 Corinteni 11.13-15).

În acest sens, Ioan ne îndeamnă să „încercăm [testăm] duhurile”. El folosește cuvântul „duhuri” nu pentru a sugera în ce atitudine sau comportament acționează acești învățători (Daniel 5.12; 6.3), ci pentru a sublinia faptul că în spatele fiecărui învățător se află un duh real - fie Duhul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 2.4), fie un duh rău (2 Cronici 18.21). Pavel a prezis că în „timpurile din urmă” vor fi „duhuri amăgitoare” în Casa lui Dumnezeu, care vor introduce doctrine false, iar învățătorii falși vor adopta și răspândi aceste doctrine false și vor înșela pe mulți (1 Timotei 4.1). Acești învățători au deseori o înfățișare plăcută, de care oamenii sunt atrași și de care sunt înșelați (Romani 16.18). Ei pot arăta ca oi, dar în realitate sunt „lupi în piei de oaie”. Domnul ne avertizează împotriva acestor lucrători răi (Matei 7.15). Așadar, nu trebuie să examinăm doar comportamentul lor (ceea ce Ioan a făcut în dovezile și contradovezile sale anterioare), ci și mesajul lor. Acest lucru este valabil mai ales în cazul „învățăturii lui Hristos” (2 Ioan 9), pentru că aici se demască duhurile rele care îi animă pe acești falși profeți. În momentul în care își deschid gura și învață despre Persoana lui Hristos, își trădează adevăratul caracter.

Trei teste pentru a descoperi învățătorii falși

Ioan dă *trei* teste prin care fiecare învățător poate fi testat. Aceste teste îi vor dezvălui pe cei adevărați și îi vor demasca pe cei falși, deoarece învățătura unei persoane va dezvălui ce spirit îl conduce. Observă: acest lucru nu se face ocupându-ne cu doctrinele false care circulă în creștinătate. O astfel de preocupare nu va face decât să ne întineze și s-ar putea să ne poticnim în acest proces (compară cu Deuteronomul 12.29-32). Și nici nu putem afla dacă o duzină de sticle conțin otravă luând câte o înghițitură din fiecare!

Versetul 2

Primul și cel mai mare test are de-a face cu ceea ce crede învățătorul despre Persoana lui Hristos. Așa cum am menționat mai devreme, aici se demască duhurile înșelătoare, deoarece nu se pot hotărî să vorbească de bine despre Hristos și să-L slăvească (1 Corinteni 12.3). Ioan scrie:

1 Ioan 4.2: Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu;

Semnul distinctiv al unei slujiri care provine de la Duhul Sfânt este, deci, că Hristos este glorificat.

Mărturisirea „Isus Hristos a venit în carne” este mai mult decât o simplă mărturisire de cuvinte a buzelor noastre; demonii Îl pot mărturisi în felul acesta pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu (Matei 8.29). Mărturisirea despre care vorbește Ioan indică faptul că persoana respectivă este pe calea cea bună în învățătura sa despre dumnezeirea lui Hristos și umanitatea Sa perfectă. „Venit în carne” înseamnă că El a existat înainte de întruparea Sa și, prin urmare, este o Persoană eternă. Cuvântul „a venit” implică faptul că El a fost în altă parte înainte de a fi aici, în această lume, ca Om (1 Timotei 1.15; etc.). Sfânta Scriptură ne învață că El era la Tatăl în ceruri înainte de întruparea Sa (Ioan 8.42; 13.3; 16.28). În Evanghelia după Ioan, El este prezentat chiar ca fiind „Trimisul” lui Dumnezeu (Ioan 3.17; 4.34; 5.23 etc.). „Venit în carne” este ceva ce nu se poate spune despre noi, pentru că înainte de conceperea și nașterea noastră nu am existat. Însă, la întruparea lui Hristos, El a luat umanitatea în persoana Sa și a devenit Om (Ioan 1.14). A existat o unire a naturii divine și umane, care este de neînțeles pentru mintea umană (Matei 11.27). „Venit în carne” înseamnă că atunci când Domnul Isus a devenit Om, El nu avea natura păcătoasă căzută. „Carne” fără articolul hotărât, „carnea”, se referă la umanitate fără efectele naturii păcătoase. Acest lucru ne ajută să ne ferim de orice deducție că Domnul a luat parte la natura păcătoasă căzută, atunci când a devenit Om. El a avut o natură umană sfântă, nu o natură umană decăzută (Luca 1.35).

Versetul 3

Ioan dă apoi reversul:

1 Ioan 4.3: ... și orice duh care nu Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne nu este din Dumnezeu; și acesta este duhul lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum este deja în lume.

Dacă o persoană se declară creștină, dar nu crede în Dumnezeirea și/sau în umanitatea deplină a lui Hristos, dă un semn clar că nu este un credincios adevărat. El propovăduiește „un alt Isus” (2 Corinteni 11.4). Adică, Isus pe care îl prezintă el nu este același Isus pe care îl prezintă Biblia. Întrebarea care trebuie pusă pentru a cunoaște adevărata față a unei persoane este deci: „Ce crede ea despre Persoana lui Hristos?”. Toate aceste învățături false sunt imediat demascate prin acest simplu test ca fiind „duhul [puterea] lui Antihrist”.

Versetele 4,5

Al *doilea* test, prin care pot fi testați toți profeții și învățătorii, are legătură cu modul în care oamenii pierduți din lume, care nu au viață de la Dumnezeu, primesc mesajul lor. Ioan scrie:

1 Ioan 4.4,5: Voi sunteți din Dumnezeu, copiilor, și i-ați învins, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume. Ei sunt din lume; pentru aceasta vorbesc ei ca din lume și lumea îi ascultă.

Copiii lui Dumnezeu îi „înving” pe acești învățători și învățăturile lor false prin Duhul Sfânt care locuiește în ei. „Cel” (Duhul Sfânt) care este „în” noi este „mai mare” decât „cel [satan] care este în lume”. În 1 Ioan 2.20-27, apostolul a vorbit deja despre felul cum are loc acest lucru. Ungerea Duhului [Sfânt] ne dă discernământul de a recunoaște că ceea ce acești învățători falși prezintă este fals și, în consecință, noi îi respingem, și astfel suntem păstrați. În acest fel, suntem victorioși în fața trucurilor dușmanului.

Pe de altă parte, atunci când învățăturile acestor oameni sunt primite de oameni religioși din lume, care nu sunt născuți din Dumnezeu, este clar că mesajul lor este fals. Lucrurile pe care le învață sub drapelul creștinismului sunt în concordanță cu viziunea omului natural, deoarece se bazează pe principii lumești, pe care oamenii lumești le înțeleg. De aceea le acceptă. Prin urmare, câteva întrebări simple ne vor dezvălui tot ce trebuie să știm despre acești învățători falși: „Sunt ei populari în lume? Și, oamenii firești ai lumii acceptă învățăturile lor?”. Dacă este așa, atunci ceea ce se învață nu poate fi adevărul lui Dumnezeu, pentru că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14).

Versetul 6

Al *treilea* test, prin care pot fi testați toți învățătorii, are legătură cu poziția lor în raport cu învățăturile apostolilor. De aceea, Ioan scrie:

1 Ioan 4.6: Noi suntem din Dumnezeu; cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.

„Noi” și „ne” din acest verset sunt apostolii. Ioan se include în vocea lor comună. Ei sunt „din la Dumnezeu” și orice copil adevărat al lui Dumnezeu va accepta învățăturile lor ca venind de la Dumnezeu. Acesta este, așadar, un etalon după care pot fi testați toți cei care pretind că învață adevărul. Marea întrebare aici este: „Este învățătura lor în acord cu învățătura apostolilor?”

Când ținem în mână epistolele de inspirație divină ale Noului Testament, în care învățătura apostolilor este prezentată cu atenție, putem „discerne” sursa oricărei lucrări, indiferent dacă ea este de la Dumnezeu sau nu (1 Corinteni 10.15; 14.29). Trebuie să fim atenți aici, deoarece dușmanul (satan) este foarte subtil. Falșii săi slujitori se vor folosi de Sfânta Scriptură pentru a-și răspândi rătăcirile, iar noi putem fi înșelați de interpretările lor false inteligente. De aceea, este important să ai „o învățătură bună” prin studierea temeinică a tuturor subiectelor biblice: „pe care ai urmat-o îndeaproape” (1 Timotei 4.6; 2 Timotei 2.15).

Rezumând se poate spune: când Duhul lui Dumnezeu locuiește cu adevărat într-o persoană, aceasta rămâne fermă în învățătura sa despre Persoana lui Hristos (1 Ioan 4.2,3). În afară de aceasta, datorită ungerii prin Duhul Sfânt, ea nu va fi înșelată de învățăturile anticreștine (1 Ioan 4.4,5). Și ea va asculta și va accepta învățătura apostolilor (1 Ioan 4.6).

Rezumat al dovezilor privind existența noii vieți și a noii naturi.

- Noi practicăm dreptatea (1 Ioan 2.29-3.10).
- Iubim pe frați și pe surori (1 Ioan 3.11-23).
- Avem prezența Duhului lui Dumnezeu locuind în noi (1 Ioan 3.24-4.6).

Dragostea (1 Ioan 4.7-5-12)

Ioan continuă dovezile și contradovezile sale în contextul unui alte însușiri a naturii și ființei lui Dumnezeu: dragostea. El a abordat deja tema dragostei în epistola sa, punând-o în contrast cu ura (1 Ioan 2.5-11; 3.11-23), dar acum reia din nou această temă pentru a o dezvolta. Deoarece dragostea este menționată de aproximativ 35 de ori în această scurtă secțiune a epistolei, nu există nicio îndoială că tema în cauză este dragostea lui Dumnezeu.

Dragostea reală unii pentru alții

Versetele 7,8

Ioan începe această ultimă secțiune a scrisorii cu un simplu îndemn adresat copiilor lui Dumnezeu, de a se iubi unii pe alții. El prezintă acest lucru ca dovadă că o persoană are natura divină. Așa scrie apostolul:

1 Ioan 4.7,8: Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și îl cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.

Așa cum este cazul atât de des în stilului abstract de a scrie al lui Ioan, ceea ce vrea să spună aici este profund simplu: cei care își iubesc frații și surorile cu dragoste autentică dovedesc că sunt adevărați credincioși, iar cei care nu o fac nu sunt. „Să ne” înseamnă a permite noii vieți din noi să se exprime în mod natural, ceea ce înseamnă „a ne iubi unii pe alții”. Acest lucru arată că este posibil să ne punem în calea noii vieți din noi și să o împiedicăm să se exprime în mod natural. Principalul vinovat este carnea, dar dacă umblăm în Duhul, ea nu-și va mai ridica capul urât în viața noastră (Galateni 5.16). Ioan își încheie scurtul îndemn de a ne iubi unii pe alții prin precizarea motivului: „pentru că Dumnezeu este dragoste”. Deși este adevărat că Dumnezeu este dragoste, acest lucru nu înseamnă că este adevărat și contrariul. Dumnezeu este dragoste, dar dragostea nu este Dumnezeu. Acest fel de argumentare este periculos; el poate deveni un lucru mistic, în care omul caută o experiență subiectivă în interiorul său. Astfel de eforturi îi îndepărtează pe oameni de adevăr.

Dragostea pentru lume nu este dragoste divină

Problema cu care se confruntau credincioșii în acele zile era că multe persoane false intraseră în rândurile creștinilor, pretinzând că îi iubesc pe frați și pe surori, dar nu erau autentice. Aceste persoane făceau o frumoasă demonstrație de dragoste, iar credincioșii erau în pericol de a fi înșelați și de a crede că sunt adevărați copii ai lui Dumnezeu - dar dragostea lor nu era dragostea divină, care emana din natura divină. Domnul le-a spus ucenicilor că lumea are propria ei dragoste, dar ea iubește mai ales din motive egoiste. Ea iubește pentru ceea ce primește în schimb (Luca 6.32; Ioan 15.19). Ea vede în cel dinaintea ei ceva demn de dragostea și compasiunea ei și iubește pe această bază (Romani 5.7). Prin urmare, nu trebuie să gândim că orice act de bunătate și dragoste între oameni este în mod necesar o dovadă că aceștia sunt născuți din Dumnezeu și posedă natura divină. (Există, de asemenea, și o dragoste naturală, pe care toți oamenii o au într-o măsură mai mare sau mai mică - de exemplu, dragostea părinților pentru copiii lor. Și aceasta este demnă de iubit, dar ea nu este dragoste divină).

Dragostea divină (în greacă *agape*) iubește chiar și atunci când cel dinaintea ei nu are nimic demn de a fi iubit de ea. Dragostea lui Dumnezeu izvorăște dintr-o atitudine hotărâtă a inimii Sale față de noi; El Își îndreaptă dragostea spre om și caută în mod liber binecuvântarea lui (Deuteronomul 7.7,8). Dumnezeu ne-a iubit când eram păcătoși nelegiuți! Noi am fost cândva „urători de Dumnezeu” și „dușmani”, și totuși El Și-a arătat dragostea față de noi, iar la timpul potrivit „Hristos a murit pentru cei nelegiuți” (Romani 1.29-31; 3.10-18; 5.6,8).

Calitățile și însușirile dragostei divine

După ce am constatat că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.8), se pune întrebarea: „Cum putem deosebi dragostea divină de dragostea lumii?”. De aceea, Ioan se vede îndemnat să vorbească despre calitățile și caracteristicile dragostei divine, care ne servesc drept etalon pentru a testa dacă o persoană este născută din Dumnezeu și posedă natura divină. El vorbește despre dragostea lui Dumnezeu în trei feluri:

- Dragostea Lui „față de noi” în raport cu *trecutul* nostru (1 Ioan 4.9).

- Dragostea Lui „în noi” în raport cu *prezentul* (1 Ioan 4.12).
- Dragostea Sa „cu noi” în raport cu *viitorul* (1 Ioan 4.17).

Dragostea Lui „față de noi”

Versetele 9,10

Prima și cea mai importantă caracteristică a dragostei divine este că ea se sacrifică pentru binele și binecuvântarea celorlalți. Acest lucru se arată în dragostea lui Dumnezeu *pentru noi* prin trimiterea Fiului Său să moară pentru noi. Ioan scrie:

1 Ioan 4.9,10: În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.

Aceasta a fost cea mai mare dovadă de dragoste din toate timpurile! Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru păcat, pentru a-i aduce pe credincioși în binecuvântarea mântuirii. Nu există un dar mai mare al dragostei decât acesta (Ioan 3.16)! Prețul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru a ne răscumpăra (suferința Sa ispășitoare) nu face decât să facă mai mare măreția dragostei Sale. Apostolul Pavel a reflectat asupra acestui dar incredibil și a spus: „Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20). Fiecare credincios poate exprima aceeași recunoștință (2 Corinteni 9.15).

În aceste versete, Ioan abordează două lucruri pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume: ca noi să „trăim prin El” (1 Ioan 4.9) și ca El să fie „ispășirea pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.10). Primul punct se referă la întruparea lui Hristos, iar al doilea la moartea Sa. Pentru ca ființele umane să aibă viață veșnică, Hristos a trebuit să vină și să-L facă cunoscut pe Tatăl (Ioan 1.18; 14.9), deoarece cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată al nostru este esența acestei vieți (Ioan 17.3). Dar dragostea divină nu s-a oprit la venirea lui Hristos. Ea L-a purtat până la cruce, unde și-a dovedit măreția în actul suprem de sacrificiu de sine (Evrei 9.26). Hristos a devenit de bunăvoie purtătorul de păcate; suferințele Sale ispășitoare au satisfăcut pe deplin cerințele justiției divine în legătură cu păcatul (sensul cuvântului „ispășire”). Ioan vrea să spună prin aceasta: dragostea divină nu s-a lăsat speriată prin nimic pentru a-i salva pe păcătoși. Ea a găsit o cale de a depăși marele obstacol al păcatului, care stătea în calea binecuvântării omului, chiar dacă Dumnezeu a trebuit să renunțe la ceea ce avea mai scump în inima Sa pentru a face acest lucru! Această dragoste nu a venit de la noi; sursa ei este Dumnezeu Însuși, căci El este dragoste. De aceea, Ioan spune: „nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit”.

Dragostea lui Dumnezeu „în noi”

Versetele 11-16

Ioan continuă cu *a doua* caracteristică a dragostei divine: ea Îl descoperă pe Dumnezeu și, atunci când ea este savurată în suflet, îl determină pe credincios să dea mărturie altora despre harul lui Dumnezeu. Acest lucru are legătură cu faptul că dragostea lui Dumnezeu este *în noi*, așa cum scrie acum apostolul:

1 Ioan 4.11-16: Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi. Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui. Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii. Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.

Faptul că știm că suntem subiectele dragostei lui Dumnezeu ar trebui să provoace în noi răspunsul de a ne „iubi unii pe alții” și, făcând acest lucru, Îl revelăm pe Dumnezeul invizibil, căci „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.16).

Când Hristos a fost aici, Dumnezeul invizibil a fost revelat în El (Ioan 1.18; 14.9). Dar acum, când Hristos S-a întors în cer, Ioan ne spune să-L arătăm pe Dumnezeu aici, în lume. Acest lucru se face, spune el, iubindu-ne unii pe alții. Când ne iubim unii pe alții, „dragostea Lui este împlinită în noi” (1 Ioan 4.12) și noi primim astfel un sentiment profund în sufletele noastre că „rămânem în El” și „El în noi” (1 Ioan 4.13a). Poate fi ceva mai binecuvântat decât să locuiești în Dumnezeu prin comuniune și să-L avem pe Dumnezeu locuind în noi, posedând viața și ființa Sa? Ioan spune că acest lucru este posibil pentru că El „ne-a dat din Duhul Său” (1 Ioan 4.13b). Dragostea lui Dumnezeu țâșnește în mod natural din noi și se revarsă în har și bunăvoință față de ceilalți, determinându-ne astfel să „mărturisim” tuturor că „Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii” (1 Ioan 4.14).

Acest lucru îi determină pe oameni să „mărturisească faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu”; iar cei care fac acest lucru dovedesc că „Dumnezeu rămâne în ei” și ei „în El” (1 Ioan 4.15). Și ei știu din propria experiență că „Dumnezeu este dragoste” și rămân în dragostea Lui (1 Ioan 4.16).

În această a doua mare caracteristică a dragostei divine vedem că ea se reproduce în cei care o primesc. Noi nu suntem *stația finală* a dragostei lui Dumnezeu, ci *canalele* ei. Ce privilegiu este să poți arăta dragostea lui Dumnezeu acestei lumi sărace!

Dragostea lui Dumnezeu „cu noi”

Versetul 17

Cea de-a *treia* caracteristică a dragostei divine, pe care Ioan o evidențiază, este puterea ei de a da credinciosului pace și încredere în privința judecății păcatelor sale. Acest lucru are legătură cu dragostea lui Dumnezeu *cu noi*. Ioan scrie:

1 Ioan 4.17: În aceasta s-a împlinit dragostea cu noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății, pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.

Când ne confruntăm cu scaunul de judecată al lui Hristos („ziua judecății”), avem o pace și o îndrăzneală desăvârșite în ceea ce privește păcatele noastre. După cum am văzut în versetele 9 și 10, dragostea divină a rezolvat acest cont o dată pentru totdeauna prin moartea ispășitoare a lui Hristos, pe o bază legitimă. Duhul Sfânt, pe care L-am primit prin credința în Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1.13), ne-a făcut conștienți de siguranța noastră veșnică în El (Ioan 10.27,28). Deci nu trebuie să așteptăm acea zi pentru a cunoaște acest adevăr binecuvântat, căci „așa cum este El, așa suntem și noi în această lume”. Adică, așa cum Hristos este primit în ceruri și toată favoarea lui Dumnezeu se odihnește asupra Lui, tot așa și noi suntem primiți, deși suntem încă aici, „în această lume”. Acest lucru se datorează faptului că primirea Lui este măsura primirii noastre și suntem făcuți „plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Ioan nu vorbește despre dragostea noastră, ci despre dragostea lui Dumnezeu care se desăvârșește în noi. Când ne bucurăm de dragostea Lui, putem privi spre viitor cu cea mai mare încredere, căci știm că El este mai presus de judecată și la fel și noi!

Versetul 18

Ioan explică pentru ce este așa:

1 Ioan 4.18: În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste.

Credinciosul, care trăiește în savurarea dragostei lui Dumnezeu, nu poate avea teamă, pentru că dragostea care îi umple inima înlătură orice teamă și îndoială; ambele nu pot exista acolo în același timp.

Versetul 19

După ce Ioan ne-a spus câteva dintre marile calități și însușiri ale dragostei divine, el ne duce înapoi la începutul ei:

1 Ioan 4.19: Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.

Dumnezeu este sursa dragostei; ea este expresia ființei Sale. Dragostea Sa a generat dragoste în noi, căci, așa cum am văzut, dragostea divină se bucură să se reproducă în omologul său. Ca urmare, îi iubim pe ceilalți cu aceeași dragoste. [...] Astfel, dragostea divină se va exprima în dragostea autentică față de ceilalți. Îmi iubesc fratele nu pentru ceea ce este el, ci pentru ceea ce sunt eu. Poate că el are unele calități carnale supărătoare care, desigur, nu sunt de iubit, dar pentru că eu am natura divină care iubește cu dragostea-agape, îl iubesc nemeritat și necondiționat.

Dragostea divină se dovedește prin dragostea noastră reciprocă

Versetul 20

Deoarece dragostea divină se exprimă în copiii lui Dumnezeu prin dragostea lor pentru Dumnezeu și prin dragostea lor pentru copiii Săi (frații și surorile lor), acest lucru poate servi drept piatră de încercare pentru toți cei care pretind a fi astfel. Așa scrie Ioan:

1 Ioan 4.20: Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?

Testul este simplu: dacă o persoană nu-și poate iubi fratele în acest mod divin, există un motiv întemeiat pentru a ne îndoi dacă este cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Dar dacă cineva iubește chiar și un frate carnal, este o dovadă că are natura divină, căci numai cel care are această natură poate iubi cu dragostea-agape. Făcând acest lucru, el dovedește că este un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Versetul 21

În versetul 21 Ioan prezintă un alt motiv pentru care noi trebuie să-l iubim pe fratele nostru:

1 Ioan 4.21: Și avem această poruncă de la El, că cine-L iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.

Noi îl iubim pe fratele nostru nu numai pentru că în noi sălășluiește dragostea-agape, ci și pentru că avem o „poruncă” de la Dumnezeu să facem acest lucru. Cu alte cuvinte: îl iubim pe fratele nostru *în primul rând* pentru că avem în noi o natură care vrea să facă acest lucru și *în al doilea rând* pentru că avem o poruncă de la Dumnezeu să facem acest lucru.